

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 13 marca 2014 r.,
w sprawie **K. U.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 17 września 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.,
z dnia 24 stycznia 2013 r.,
na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i § 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1) pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 roku:

- I. uznał oskarżonego K. U. za winnego trzech czynów z art. 286 § 1 k.k. i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 (dziesięć) złotych;

- II. uznał oskarżonego K. U. za winnego popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 284 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 (dziesięć) złotych;
- III. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego K. U. w pkt. I oraz II wyroku i orzekł wobec niego karę łączną w wymiarze roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
- IV. na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wobec oskarżonego K. U. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
- V. na mocy art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego K. U. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami przez zapłatę kwoty 14 100,06 zł na rzecz P. SA w terminie dwóch lat od uprawomocnienia się wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w C. złożył obrońca oskarżonego K. U., stawiając zarzuty naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 377 § 3 k.p.k. w zw. z art. 382 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 17 września 2013 r.,:

- 1. uchylił orzeczenie o karach łącznych zawarte w pkt III,
- 2. uchylił orzeczenie o skazaniu zawarte w pkt II i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania;
- 3. zobowiązanie oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwami szkody ustalił na kwotę 5397,84 zł;
- 4. w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł obrońca skazanego K. U. zarzucając temu orzeczeniu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego,

mające istotny wpływ na jego treść tj. art. 434 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 167 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy i nie powinna zostać przyjęta przez Prezesa Sądu Okręgowego w toku tzw. postępowania okołokasacyjnego.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przy czym ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionych z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz pochodzących od podmiotów wskazanych w art. 521 k.p.k.

Skoro w niniejszej sprawie K. U. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na dwuletni okres próby oraz karę grzywny, a kasacja na jego korzyść – sporządzona przez jego obrońcę – nie zarzuca uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i uchybień takich nie stwierdzono po analizie akt sprawy, to należało uznać, że jest ona niedopuszczalna z mocy samego prawa, a wobec bezzasadnego jej przyjęcia, na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i § 4 k.p.k. pozostawić ją bez rozpoznania. Skarżący zdaje się bowiem nie dostrzegać, że Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy pkt IV wyroku Sądu Rejonowego w C., w którym warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności, a orzeczenie to należy odnieść do kary roku pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Niczego zaś nie zmienia to, że literalnie rzecz ujmując, w tym punkcie wyroku Sądu I instancji jest mowa o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, która na skutek orzeczenia Sądu Okręgowego przestała istnieć i w obrocie pozostała jedynie kara jednostkowa za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w postaci roku pozbawienia wolności oraz grzywny. Jednakże wykonanie tej kary roku pozbawienia wolności, na mocy wyroku Sądu Rejonowego – utrzymanego w tej części wyrokiem Sądu Okręgowego, zostało warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata. Zasadnie przyjmuje się, że w takiej sytuacji, jak opisana w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy *implicite*

najpierw warunkowo zawiesił wykonanie kar jednostkowych pozbawienia wolności, a następnie kary łącznej pozbawienia wolności. Zbędnym formalizmem byłoby wymaganie od sądu orzekającego, aby ten konstruując swoje orzeczenie w przypadku skazywania za kilka przestępstw, najpierw wymierzał kary jednostkowe pozbawienia wolności, następnie warunkowo zawieszał ich wykonanie i ostatecznie wymierzał karę łączną pozbawienia wolności oraz warunkowo zawieszał jej wykonanie. Co prawda, taki sposób postępowania byłby poprawny i z pewnością oddawałby w sposób jasny właściwą intencję sądu, ale pominięcie w sentencji wyroku rozstrzygnięć o warunkowym zawieszeniu wykonania kar jednostkowych pozbawienia wolności i rozstrzygnięcie tylko o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, nie może oznaczać niczego innego, aniżeli to, że również wykonanie kar jednostkowych pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona. W sytuacji zaś, gdy orzeczenie sądu pierwszej instancji, co do rozstrzygnięcia obejmującego jedną z kar jednostkowych pozbawienia wolności zostanie uchylone, a w takiej sytuacji ulega rozwiązaniu również kara łączna, to oczywistym jest, że w obrocie pozostaje wówczas kara jednostkowa pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na marginesie dodatkowo wskazać można, że jakkolwiek zgodnie z art. 89 § 1a k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, to jednak nie jest już dopuszczalne warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej w sytuacji, gdy wszystkie podlegające połączeniu kary jednostkowe orzeczone zostały bez warunkowego zawieszenia ich wykonania (zob. *wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2013 r., III KK 335/12, LEX nr 1294450*). Gdyby więc Sąd Rejonowy orzekł wobec K. U. kary jednostkowe pozbawienia wolności bez warunkowego ich zawieszenia, to również nie mógłby orzec o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności.

O tym, że wykonanie orzeczonej prawomocnie wobec skazanego K. U. kary roku pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszona świadczy również to, że przecież Sąd Okręgowy zmodyfikował orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 72 § 2 k.k., które orzeka się jedynie wobec sprawcy, któremu

zawieszono wykonanie kary. Podobnie Sąd pierwszej instancji przystępując do wykonywania prawomocnego wyroku zasadnie przyjął, iż wobec K. U. została orzeczona kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat (k- 578, 580 akt). W takiej zaś sytuacji, co najmniej zdumienie musi budzić to, że obrońca skazanego w kasacji wywodzi, iż Sąd Okręgowy wbrew dyspozycji art. 434 k.p.k. orzekł wobec K. U. bezwzględną karę pozbawienia wolności.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.